Verbet *resa* är i förbindelse med *kumbl* mindre vanligt än *gærva* (se Vg 115). Det har möjligen använts även på Vg 101, liksom det förekommer på några få andra svenska och danska runstenar. Se vidare Vg 115 och där citerad litteratur.

Om mansnamnet *Alviʀ, Ølviʀ*, se Vg 87.

101. Flo sn, Bragnum.

Pl. 78.

Litteratur: B 1155, L 1376, T 41. J. Peringskiöld, Monumenta 9, bl. 54; C. G. G. Hilfeling, Resor på 1790-talet, s. 21 (ATA), Resa 1792, s. 15 f. (red. av P. Tham i KB F m 57: 1); P. Tham, Archeologiska Anvisningar, bl. 25 (ATA); K. af Schmidt, Antiqvariska anteckningar från Vestergötland och Åse härad 1872, s. 85 (ATA); R. Hjorth, Brev $^{19}/_{11}$ 1876 t. K. Torin (VFA); Handlingar 1923, 24, 26, 28, 35, 36 (restaureringsrapport) i ATA; O. Sjögren, Sverige 4 (1933), s. 304; H. Wideen, Västsvenska vikingatidsstudier (1955), passim.

Äldre avbildningar: Stenens övre del: E. Brenner, bläckteckning 1669 (i KB F m 27, s. 3), renritning 1670 (i KB F l 4 c, s. 45); J. Hadorph och P. Törnewall, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 1155); Hilfeling, bläckteckning (i a. a., ATA); Tham, bläckteckning (i Hilfeling a.a., KB); [L.] Frigell, bläckteckning aug. 1792 (ATA); Liljegren, laverad teckning (ATA); O. Erlandsson, träsnitt (i T 41). Stenens nedre del: Hjorth, blyertsskiss (i a.a.); S. Welin, teckning (ATA).

Runstenen står rest 75 m. VNV om Bragnum nr 1.

Ett stycke av stenen, översta delen, är känt sedan 1600-talet. E. Brenner uppger, att det fanns »i skillnaden mellan vesterby och Bragnum», C. G. G. Hilfeling i Bragnum »endast ett Musqoetskott från högden af Huneberg» — »Har tilförene stådt i Krokhagen mellan Flo och Bragnum». Prosten Frigells teckning har påskriften: »Ligger på en utmark i Flo Sokn». Vid K. Torins besök låg fragmentet som trappsten till boningshuset i Lars Svensgården Bragnum (även kallad Björn Skulegården), men uttogs vid tillfället ifråga ur trappan av gårdens dåvarande ägare. Stenens undre del påträffades kort därefter vid »Andreas Johanssons stallbyggnad», dit den nyligen förts från Lilla Västerby ägor närmare kyrkan. Delarna hopsattes, och stenen restes på sin nuvarande plats 1926 av S. Welin.

Ännu saknas nedersta delen av stenen, vilken efter anvisningar i orten söktes 1935 i den s.k. prästgårdsbron 300 m. VSV om kyrkan, som nyss omlagts, men efterforskandet blev utan resultat.

Det förefaller troligt, att stenen ursprungligen har stått vid Lilla Västerby.

Rödaktig granit med inströdda, ljusare kvartspartier. Höjd 1,47 m., bredd 0,54 m. Övre delen av stenen är sliten. Runorna äro väl och tydligt huggna.

Inskrift:

. . . . - þi : kuml : þusi : ʀftiʀ : tak : faþur : sin : kuþan : þʀkn : osbiu . . .
5 10 15 20 25 30 35 40

. . . [*res*]*ti*(?) *kumbl þøsi æftiʀ Dag, faður sinn, goðan þegn. Asbio*[*rn*] . . .

». . . reste detta minnesmärke efter Dag, sin fader, en god tägn. Asbjörn (högg runorna).»

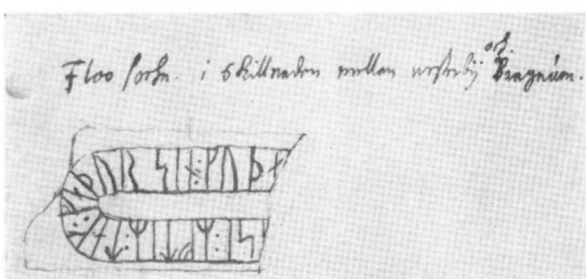

Fig. 155. Vg 101. Flo sn, Bragnum.
Efter teckning av Brenner i F m 27.

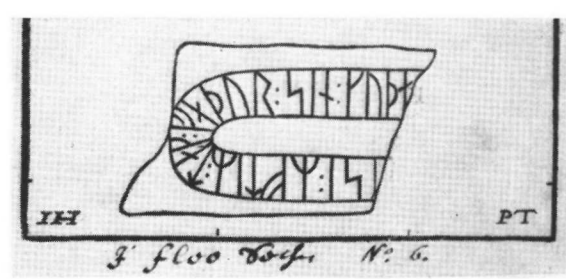

Fig. 156. Vg 101. Flo sn. Bragnum.
Efter träsnitt i Peringskiölds Monumenta (B 1155).

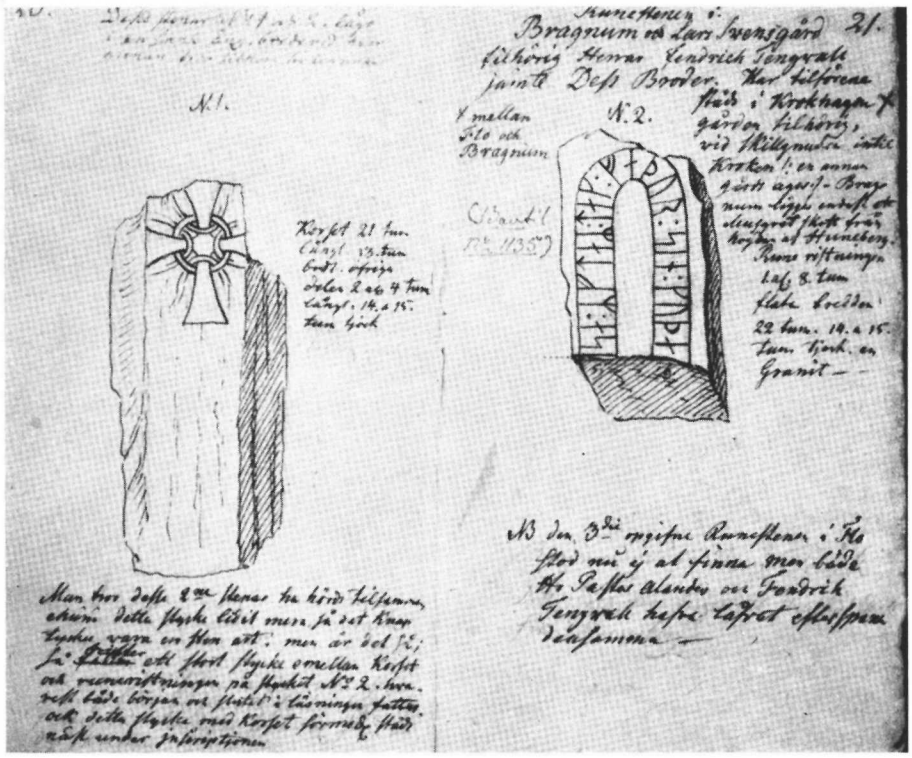

Fig. 157. Vg 101 (t. h.). Flo sn, Bragnum. Efter teckning av Hilfeling i Resor på 1790-talet.

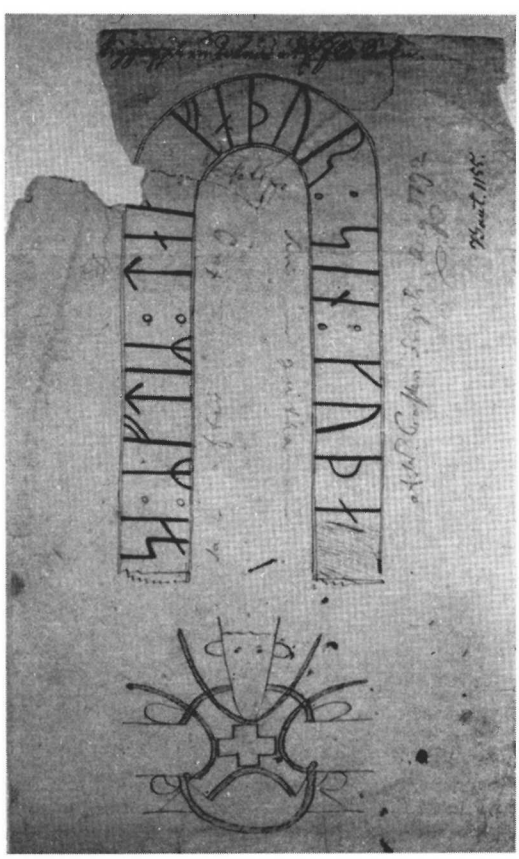

Fig. 158. Vg 101. Flo sn, Bragnum. Efter teckning av Frigell.

Till läsningen: Före 2 **þ** synes vid nedre ramlinjen, vinkelrätt mot denna, ett 1 cm. långt spår av en runa **s** el. **r**. 9 **u** är skadad genom sprickan i stenen. I 12 **ʀ** synes blott hst och spår av vänstra bst; mellan hst och högra bst är en flagring. I 20 **f** är hst grund. 30 **þ** har förlorat mittpartiet av hst och undre delen av bst i en djup spricka. Av 31 **a** återstår blott översta spetsen av hst, resten är borta i den stora sprickan. 41 **u** har förlorat undre delen av hst i stenens nederkant. Äldre läsningar äro desamma.

Båda namnen äro vanliga i runinskrifter. R. 2–3 är pret.-ändelsen till ettdera av verben *resa* eller *gærva*, troligen det förra med hänsyn till Vg 100.

Den i J. G. Liljegrens *Runurkunder* under nr 1377 upptagna stenen »utan inskrift» är nu borta men finns avbildad av Hilfeling (*Resor på 1790-talet*) samt av Tham i KB F m 57: 1. Ristningen utgöres av ett kors, se fig. 157. Stenen uppges vara funnen tillsammans med Vg 101. Måhända har den ursprungligen hört samman med monumentet. Inskriftens pluralisform av uttrycket *kumbl þøsi* stöder ett sådant antagande. Jfr Sö 296.

Flo sn.

I H. Wideen, *Västsvenska vikingatidsstudier* (1955), s. 97 not 24, nämnas bland andra runstensfragment »två förkomna från Flo». Därmed åsyftas två träsnittsbilder i *Bautil* (B 1155) av det förkomna stycket av runstenen Vg 110 från Vänersnäs sn, som felaktigt fått överskriften »Åsa hundari ok Flo sockn».

102. Håle sn, gamla kyrkan. Nu på ödekyrkogården.

Pl. 79, 80.

Litteratur: B 954, L 1369, T 44. J. Hadorph, Annotationskladd (i: J. Peringskiöld, Monumenta 9, tr. såsom Reseanteckningar etc. i VFT 2: 1, 1901, s. 66); Peringskiöld, Monumenta 9, bl. 57; O. Celsius, Svenska runstenar (KB F m 60) 2, s. 20; P. Tham, Politiska Anteckningar 2, s. 13 (ATA); P. E. Lindskog, En korrt beskrifning om Skara Stift 5 (1816), s. 127; Kyrkoinventarium 1829 (ATA); P. A. Säve, Berättelse 1863, s. 130 (ATA, tr. i ATS 3, 1873, s. 148); K. af Schmidt, Antiqvariska anteckningar från Vestergötland och Åse härad 1872, s. 77 (ATA); B. O. Cederbom, Beskrifning öfver Håle kyrka (odat., ATA); R. Hjorth, Beskrifning öfver Åse härad (1902), s. 90; O. Sjögren, Sverige 4 (1933), s. 306; H. Wideen, Västsvenska vikingatidsstudier (1955), passim.

Äldre avbildningar: E. Brenner, bläckteckning 1669 (i KB F m 27, s. 3), renritning (i KB F l 4c, s. 41); J. Hadorph och P. Törnewall, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta, bl. 57, och B 954); Säve, bläckteckning (i a.a.); O. Erlandsson, träsnitt (i T 44).

Runstenen står rest på en liten kulle på platsen för Håle år 1883 nedrivna kyrka tillsammans med Vg 103 samt en minnessten över kyrkan. Kyrkogården ligger knappt 2 km. SSV om Håle-Tängs kyrka. Runstenen har före 1883 varit inmurad i den då rivna kyrkans norra yttervägg nära marken. Brenner: »Håle kyrka Särsta gäld, norr i kyrkiemuren»; träsnittet hos Peringskiöld: »J Håle norra kyrkewägg» (B 954: »J Norra Kyrkovägg»; L 1369: »I N. kyrkomuren».)

Mörk gnejs med ljusa ränder av kvarts insprängda. Höjd 2,40 m., bredd 0,75 m. Ristningen är starkt vittrad.

Inskrift:

oskutr × risþi × stin × þonsi × iftiʀ × uþkitil × faþur × sin × harþa × kuþan þikn
5 10 15 20 25 30 35 40 45 50

Asgøtr resti sten þannsi æftiʀ Øðkætil, faður sinn, harða goðan þegn.

»Åsgöt reste denna sten efter Ödkel, sin fader, en mycket god tägn.»

Till läsningen: Enstaka runtecken äro svaga, men kunna dock med säkerhet identifieras. En stor flagring finns mellan hst och bistavar i 5 **t**, endast bistavarnas ändstycken äro bevarade. Även hst är vittrad. Något